

EX-SIHTTEERI MUISTELEE MENNEITÄ

Kaikki alkoi siitä kun... veljeni soitti ja kysyi, olinko huomannut Karjala-lehdessä ilmoituksen hankkeesta perustaa Metsäpirtin Ahtiaisille sukuseura. Enpä ollut huomannut, mutta lehti löytyi vielä ja ilmoitus lehden sivulta. Niin sitten kävi, että istuskelin syyskuisena lauantaina 1993 hotelli Aquariuksen aulabarrissa tähystellen tutun näköisiä Ahtiaisia tulevaksi. Eipä näkynyt tuttuja tulevaksi, vaikka murteesta kyllä kuulikin, että karjalaisia on paikalla. Saapuihan sitten Pohjanmaan porukka setäni johdolla, joten varmistuin olevani oikeassa tilaisuudessa.

Päivästä tuli pitkä ja monivaiheinen ja sen päätyttyä huomasi olevani juuri perustetun sukuseuran sihteeri ja rahastonhoitaja.

Sitten alkoi hallitus pitää kokouksia sukuseuran esimiehen, Heikin johdolla. Kävimme ainakin Helsingin Karjala-talolla kuuntelemassa mm. Heljä Pullin ja Johannes Virolaisen esiintymisiä ja Turun messukeskuksessa sukumessuilla. Viimeistään siellä huomasi, että sukututkimus ei tule olemaan minun harrastukseni,

parasta hoidella vaan elossa olevien jäsenten tietoja.

Hallituksen kokousten parasta antia olivat Heikin eloisat ja innostuneet monologit sukututkimustyöstään. Esityslistoista ei oltu kuultukaan ja pöytäkirjan pito oli täysin epäolennainen sivuseikka. Jotain niistä kuitenkin paperille kotona askartelin dokumentiksi.

Heikin jälkeen esimieheksi valittiin Lauri ja hallituksen jäsenistökin vaihtui räväkästi.

Kokousten pito siirtyi Turkuun ja Turussa myös pidettiin ikävät muistot jättänyt vuosikokous.

Pitopaikkana toiminut hotelliravintola ei sopimuksesta huolimatta järjestänyt ruokailua, joten osa väestä poistui sekä nälkäisenä että vihaisena. Hotelli tekikin pian tämän jälkeen konkurssin, mikä oli sille ihan oikein.

Lauri luopui Kauhajoen Asuulissa esimiehen tehtävästä ja Ilmi astui remmiin.

Hallitus ryhtyi pitämään puhelin-kokouksia. Niistä tulikin tehokkaita ja lyhyitä HPY:n taksamittarin laskiessa minuutteja taustalla.

Sihteerin ja rahastonhoitajan hommiin kuuluu tietenkin kirjeiden kirjoitus, jäsenmaksujen perintä ja muuta pientä. Jäsenmäärän kasvaessa työkin vähän lisääntyi vuodelta.

Onneksi on keksitty tarrapostimerkit ja -kirjekuoret, kun en ole koskaan minkään enkä kenenkään nuoleskelusta tykännyt.

Postituksessa onnistuin varmaan kohtalaisesti, vain yksi henkilö on yhdeksän vuoden aikana ilmoittanut saaneensa tyhjän kuoren!

Vastaanotin myös ilmoittautumiset sekä vuosikokouksiin että Metsäpirtin-matkoille. Matkoja olemme tähän mennessä järjestäneet kolme kertaa. Ilmoittautujia on niitä, jotka soittavat heti kirjeen avattuaan, että vieläkö ehtii ja varmastiko mahtuu mukaan, niitä, jotka ilmoittautuvat viimeisenä mahdollisena ilmoittautumispäivänä ja sitten niitä, jotka päivää ennen lähtöä ilmoittavat olevansa tulossa. Vuosikokouksiin aina pääsee niinkin, mutta Venäjän-reissuille ei lähdetä kuten Kanarian saarille, vaikka

bussi ei olisikaan täynnä. Perheeni oppi myös ottamaan vastaan ilmoittautumisia, kun en vielä omistanut kännykkää ja olin viikonloput töissä.

Perittyäni lapseni kännykän tuli vähän hankaluuksia, kun se sitten ilmoitteli veneeseen kiivetessäni tai työpaikan pukuhuoneessa kuoriutuessani keskiajasta moderniin maailmaan. Kynää ja paperia ei koskaan ollut ja kotona sitten pähkäilin oliko soittaja ollut Helvi, Elvi, Aino vai Aili...

Onneksi erehdyksiä ei sattunut.

Kaiken kaikkiaan nämä yhdeksän vuotta ovat olleet mielenkiintoista toimintaa sukulaisten kanssa.

Nyt on hyvä jättää mapit nuoremman ja energisemmän henkilön hoitoon ja tulla kokouksiin kevein kantamuksin, kun ajan hammasta ja alennusmyyntejä uhmaavat college-paidatkin on tungettu nykyisen esimiehen, Raimolta tehtävän perineen Markun vaatekomeroon.

Toisaalta, 15.9. olen lähdessä äitini suvun, Sakkolan Kuparisten vuosijuhlaan Lahteen. Vaara vaanii...